

Republika Hrvatska
Općinski sud u Kutini
Hrvatskih branitelja 4
44320 Kutina

Poslovni broj: P-225/2023-33

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Kutini, u ime Republike Hrvatske, po sucu pojedincu Draženku Stanušiću, u pravnoj stvari tužitelja Željka Trdiševića iz Popovače, Ravnik 9 A, OIB: 82758601987, zastupanog po punomoćnici odvjetnici Ani Posavčić iz Kutine, Kolodvorska 3/I, protiv tuženika Addiko Bank d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćniku odvjetniku Toniju Smrčeku iz Zagreba, Savska cesta 32, radi utvrđenja i isplate, nakon održane javne glavne rasprave 22. travnja 2026. godine u nazočnosti punomoćnika stranaka i tužitelja osobno, te objave presude, temeljem čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 111/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, dalje: ZPP), 2. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

Usvaja se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

" I. Utvrđuje se da je nišetna odredba Ugovora o kreditu br. 016-832/2004 koji su dana 17.08.2004. zaključili tužitelj Željko Trdišević i prednica tuženice Addiko Banke d.d., Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., i to odredba čl. 3. Ugovora o kreditu br. 016-832/2004 od 17.08.2004., u dijelu u kojem je takvom nišetnom odredbom ugovora prednica tuženice povrijedila interese i prava tužitelja tako što je koristila nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane uz CHF, a koja je nišetna.

II. Utvrđuje se da je nišetna odredba Ugovora o kreditu br. 016-832/2004 koji su dana 17.08.2004. zaključili tužitelj Željko Trdišević i prednica tuženice Addiko Banke d.d., Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., i to odredba čl. 5. Ugovora o kreditu br. 016-832/2004 od 17.08.2004., a kojom odredbom je prednica tuženice povrijedila interese i prava tužitelja tako što je koristila nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za troškove obrade kredita, a koja je nišetna.

III. Nalaže se tuženici Addiko Bank d.d. na ime više uplaćenih iznosa po osnovi nišetne odredbe o valutnoj klauzuli isplatiti tužitelju Željku Trdiševiću iznos od 5.640,68 EUR zajedno sa zateznim kamatama računajući ove na iznos od:

4,55 EUR od 05.10.2004.,
6,81 EUR od 03.11.2004.,

0,21 EUR od 02.12.2004.,
15,18 EUR od 04.12.2004.,
12,43 EUR od 05.01.2005.,
6,00 EUR od 04.02.2005.,
5,35 EUR od 03.03.2005.,
3,68 EUR od 01.11.2008.,
8,27 EUR od 01.01.2009.,
11,59 EUR od 01.02.2009.,
13,09 EUR od 01.03.2009.,
8,97 EUR od 01.04.2009.,
9,76 EUR od 01.05.2009.,
3,45 EUR od 01.06.2009.,
0,04 EUR od 01.08.2009.,
2,05 EUR od 01.09.2009.,
0,44 EUR od 15.09.2009.,
2,28 EUR od 01.10.2009.,
4,46 EUR od 01.12.2009.,
8,21 EUR od 01.01.2010.,
13,54 EUR od 01.02.2010.,
12,32 EUR od 01.03.2010.,
19,57 EUR od 01.04.2010.,
18,20 EUR od 01.05.2010.,
20,89 EUR od 01.06.2010.,
44,11 EUR od 01.07.2010.,
39,36 EUR od 01.08.2010.,
47,42 EUR od 01.09.2010.,
6,57 EUR od 01.09.2010.,
48,97 EUR od 01.10.2010.,
40,87 EUR od 01.11.2010.,
34,90 EUR od 01.12.2010.,
23,16 EUR od 11.12.2010.,
9,73 EUR od 01.01.2011.,
32,81 EUR od 11.01.2011.,
25,37 EUR od 10.02.2011.,
77,60 EUR od 18.02.2011.,
28,17 EUR od 11.03.2011.,
99,93 EUR od 03.05.2011.,
63,75 EUR od 21.05.2011.,
8,63 EUR od 31.05.2011.,
31,99 EUR od 01.06.2011.,
48,17 EUR od 21.06.2011.,
49,19 EUR od 02.07.2011.,
52,86 EUR od 28.08.2011.,
51,69 EUR od 03.09.2011.,
62,63 EUR od 09.09.2011.,
52,74 EUR od 10.09.2011.,
49,04 EUR od 04.10.2011.,
121,25 EUR od 13.11.2011.,
77,08 EUR od 29.11.2011.,
20,28 EUR od 03.11.2011.,

15,98 EUR od 01.12.2011.,
64,69 EUR od 10.12.2011.,
13,56 EUR od 28.12.2011.,
91,57 EUR od 11.01.2012.,
9,39 EUR od 26.01.2012.,
138,45 EUR od 07.03.2012.,
76,07 EUR od 10.03.2012.,
0,86 EUR od 01.04.2012.,
58,01 EUR od 11.04.2012.,
44,82 EUR od 17.04.2012.,
2,95 EUR od 01.05.2012.,
23,26 EUR od 16.05.2012.,
21,12 EUR od 05.06.2012.,
167,55 EUR od 26.06.2012.,
47,31 EUR od 31.07.2012.,
31,18 EUR od 10.08.2012.,
114,64 EUR od 18.08.2012.,
18,38 EUR od 04.08.2012.,
0,22 EUR od 01.09.2012.,
34,90 EUR od 25.09.2012.,
30,75 EUR od 07.10.2012.,
39,61 EUR od 10.10.2012.,
75,80 EUR od 18.10.2012.,
21,56 EUR od 06.10.2012.,
1,50 EUR od 01.11.2012.,
90,66 EUR od 08.11.2012.,
10,79 EUR od 13.11.2012.,
86,71 EUR od 08.12.2012.,
17,29 EUR od 13.12.2012.,
104,86 EUR od 10.01.2012.,
4,96 EUR od 01.01.2013.,
2,25 EUR od 01.02.2013.,
77,62 EUR od 07.02.2013.,
13,74 EUR od 14.02.2013.,
93,57 EUR od 10.04.2013.,
55,25 EUR od 19.04.2013.,
46,54 EUR od 03.05.2013.,
29,07 EUR od 06.06.2013.,
61,11 EUR od 18.06.2013.,
107,02 EUR od 05.07.2013.,
99,80 EUR od 18.07.2013.,
1,98 EUR od 01.08.2013.,
18,57 EUR od 20.08.2013.,
19,67 EUR od 27.08.2013.,
52,93 EUR od 31.08.2013.,
0,48 EUR od 01.09.2013.,
80,14 EUR od 20.09.2013.,
16,79 EUR od 17.10.2013.,
5,59 EUR od 01.10.2013.,
14,48 EUR od 02.10.2013.,

83,24 EUR od 17.10.2013.,
1,28 EUR od 01.11.2013.,
64,52 EUR od 15.11.2013.,
34,55 EUR od 22.11.2013.,
0,56 EUR od 01.12.2013.,
29,32 EUR od 12.12.2013.,
60,46 EUR od 18.12.2013.,
12,21 EUR od 22.01.2014.,
12,00 EUR od 01.01.2014.,
91,31 EUR od 22.01.2014.,
113,92 EUR od 22.03.2014.,
12,45 EUR od 01.02.2014.,
192,48 EUR od 04.04.2014.,
104,65 EUR od 14.05.2014.,
201,54 EUR od 05.07.2014.,
435,04 EUR od 05.11.2014.,
1,02 EUR od 01.12.2014.,
112,28 EUR od 17.12.2014.,
16,48 EUR od 01.01.2015.,
95,68 EUR od 20.01.2015.,
31,26 EUR od 14.02.2015.,
31,26 EUR od 01.03.2015.,
31,26 EUR od 11.04.2015.,
31,26 EUR od 16.05.2015.,
31,26 EUR od 11.06.2015.,
31,26 EUR od 15.07.2015.,
31,26 EUR od 01.08.2015.,
31,26 EUR od 08.09.2015., do 31.12.2007. prema čl. 1. Uredbe o visini stope zateznih kamata, od 01.01.2008. do 31.07.2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01.08.2015. do 31.12.2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećane za tri postotna poena, od 01.01.2023. pa do 29.12.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referente stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

IV. Nalaže se tuženici Addiko Bank d.d. na ime ništetne odredbe kojom je ugovorena naknada za obradu kredita isplatiti tužitelju Željku Trdiševiću iznos od 541,40 EUR zajedno sa zateznim kamatama računajući ove od 27.08.2004. do 31.12.2007. prema čl. 1. Uredbe o visini stope zateznih kamata, od 01.01.2008. do 31.07.2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01.08.2015. do 31.12.2022. po prosječnoj kamatnoj stopi

na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećane za tri postotna poena, a od 01.01.2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku 15 dana."

V. Odbija se dio tužbenog zahtjeva tužitelja koji glasi:

"Nalaže se tuženici Addiko Bank d.d. na ime razlike u glavnici utvrđenoj prilikom obračuna konverzije isplatiti tužitelju Željku Trdiševiću iznos od 2.249,43 EUR zajedno sa zateznim kamatama računajući ove od 01.10.2015. do 31.12.2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećane za tri postotna poena, od 01.01.2023. pa do 29.12.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana."

IV. Odbija se dio tužbenog zahtjeva tužitelja u iznosu od 3.278,36 eura.

VII. Odbija se prigovor radi prijeboga tuženika koji glasi:

" Utvrđuje se da postoji tražbina tuženika prema tužitelju koja iznosi 660,35 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na pojedine iznose kako slijedi:

- na iznos od 0,43 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. travnja 2005. pa do isplate,
- na iznos od 0,57 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. svibnja 2005. pa do isplate,
- na iznos od 5,15 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. lipnja 2005. pa do isplate,
- na iznos od 0,61 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. lipnja 2005. pa do isplate,
- na iznos od 4,60 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. srpnja 2005. pa do isplate,
- na iznos od 1,42 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. srpnja 2005. pa do isplate,
- na iznos od 7,34 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. kolovoza 2005. pa do isplate,
- na iznos od 2,73 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. rujna 2005. pa do isplate,
- na iznos od 1,93 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. listopada 2005. pa do isplate,

- na iznos od 0,55 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. listopada 2005. pa do isplate,
- na iznos od 1,35 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. studenoga 2005. pa do isplate
- na iznos od 1,19 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. prosinca 2005. pa do isplate,
- na iznos od 1,25 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. prosinca 2005. pa do isplate,
- na iznos od 2,23 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. siječnja 2006. pa do isplate,
- na iznos od 2,32 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. siječnja 2006. pa do isplate,
- na iznos od 3,48 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. veljače 2006. pa do isplate,
- na iznos od 9,23 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. ožujka 2006. pa do isplate,
- na iznos od 5,26 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. ožujka 2006. pa do isplate,
- na iznos od 5,18 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. travnja 2006. pa do isplate,
- na iznos od 6,32 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. svibnja 2006. pa do isplate,
- na iznos od 4,85 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. svibnja 2006. pa do isplate,
- na iznos od 10,01 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. lipnja 2006. pa do isplate,
- na iznos od 7,65 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. srpnja 2006. pa do isplate,
- na iznos od 3,41 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. srpnja 2006. pa do isplate,
- na iznos od 12,69 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. kolovoza 2006. pa do isplate,
- na iznos od 10,99 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. rujna 2006. pa do isplate,
- na iznos od 10,73 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. listopada 2006. pa do isplate,
- na iznos od 11,31 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. studenoga 2006. pa do isplate,
- na iznos od 12,98 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. prosinca 2006. pa do isplate,
- na iznos od 16,03 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. siječnja 2007. pa do isplate,
- na iznos od 18,20 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. veljače 2007. pa do isplate,
- na iznos od 18,29 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. ožujka 2007. pa do isplate,
- na iznos od 8,67 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. travnja 2007. pa do isplate,
- na iznos od 9,37 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. travnja 2007. pa do isplate,

- na iznos od 22,22 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. svibnja 2007. pa do isplate,
- na iznos od 25,61 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. lipnja 2007. pa do isplate,
- na iznos od 27,93 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. srpnja 2007. pa do isplate,
- na iznos od 25,89 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. kolovoza 2007. pa do isplate,
- na iznos od 24,19 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. rujna 2007. pa do isplate,
- na iznos od 29,03 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. listopada 2007. pa do isplate,
- na iznos od 29,65 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. studenoga 2007. pa do isplate,
- na iznos od 25,67 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. prosinca 2007. pa do isplate,
- na iznos od 27,33 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. siječnja 2008. pa do isplate,
- na iznos od 21,56 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. veljače 2008. pa do isplate,
- na iznos od 18,37 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. ožujka 2008. pa do isplate,
- na iznos od 12,63 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. travnja 2008. pa do isplate,
- na iznos od 20,63 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. svibnja 2008. pa do isplate,
- na iznos od 23,79 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. lipnja 2008. pa do isplate,
- na iznos od 19,90 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. srpnja 2008. pa do isplate,
- na iznos od 25,63 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. kolovoza 2008. pa do isplate,
- na iznos od 25,36 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. rujna 2008. pa do isplate,
- na iznos od 21,97 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. listopada 2008. pa do isplate,
- na iznos od 13,25 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. prosinca 2008. pa do isplate,
- na iznos od 1,20 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. srpnja 2009. pa do isplate,
- na iznos od 0,21 eura sa zakonskim zateznim kamatama od 1. studenoga 2009. pa do isplate."

VIII. Nalaže se tuženici Addiko Bank d.d. naknaditi tužitelju Željku Trdiševiću parnični trošak u iznosu od 848,00 eura sa zateznim kamatama računajući ove od dana donošenja presude pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi tvrdi da je s tuženikom sklopio ugovor o kreditu 17. kolovoza 2004., na iznos 68.000,00 CHF s primjenom valutne klauzule švicarski franak po srednjem tečaju za CHF tuženika.

Tužitelj se sukladno članku 3. predmetnog Ugovora o kreditu, obvezao tuženiku iznos kredita plaćati u jednakim mjesečnim anuitetima, u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženog za CHF važećem na dan dospijeća, a to prema otplatnom planu koji je uručen tužitelju po isplati kredita, a koji anuiteti dospijevaju na naplatu zadnjeg dana u mjesecu.

Člankom 3. Ugovora o kreditu, tužitelj je preuzeo sve eventualne rizike promjene valutne klauzule. Prilikom sklapanja ugovora tužitelju nisu bili prezentirani mogući rizici nekontroliranog rasta tečaja švicarskog franka, kao i uvećanja mjesečnog anuiteta uslijed rasta tečaja švicarskog franka. Značaj neravnoteže zbog valutne klauzule u švicarskim francima je tim veći što prosječni potrošač nije mogao znati za rizik tečaja švicarskog franka, nego je mislio da je svaka strana sklapanjem ugovora prihvatila samo opći valutni rizik, koji je još veći zbog toga što se i ugovorna kamata naplaćuje u kunama prema tečaju švicarskog franka. S tim u vezi razvidna je činjenica, kako u označenom ugovoru o kreditu postoji ne samo jedan, nego čak dva promjenjiva elementa (valutna klauzula vezana za švicarski franak i promjena kamatne stope), koja sama po sebi ukazuje, da se u ovom slučaju radi o nepoštenim ugovornim odredbama, temeljem koje tužitelj u trenutku sklapanja ugovora o kreditu, pa tako ni danas, nije znao niti je mogao znati koliko će uopće iznositi glavnica, a koliko kamata, odnosno nije znao koliko će iznositi njegova kreditna obveza.

Presudom Visokog Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj: PŽ-6632/2017, od 14. lipnja 2018., u točki I. potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj: P-1401/12, od 4. srpnja 2013., u dijelu točke 1.,2.,3.,4.,5.,6., i 7 izreke, kojom se utvrđuje, da je između ostalih i ovdje tužena, "u razdoblju od 1. 6. 2004. do 31. 12. 2008., povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključena i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirala o bitnim parametrima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), u razdoblju od 1.6.2004. do 6.8.2007., i to člancima 81, 82 i 90, a od 7.8.2007. pa do 31.12.2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07-133/09) i to člancima 96 i 97 Zakona o zaštiti potrošača i suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima". Kako prema odredbi članka 138. a Zakona o zaštiti potrošača (NN, br. 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13.) odluka suda donesena

u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. tog Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku individualne pravne zaštite, tako se navedene presude u ovom slučaju odnose i na ugovorni odnos između tužitelja i tuženika. (sada čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača NN. br. 41/14 i 110/15). Osim navedenog, člankom 502 c. Zakona o parničnom postupku((NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14), propisano je, da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje presude iz kolektivnog spora, te će u tom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

U navedenim odlukama sudovi su zauzeli shvaćanje, a polazeći od činjenica: - da su odredbe koje su se odnosile na ugovorenu promjenjivu kamatnu stopu te odredbe u kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak bile sastavni dio standardnoga ugovora o kreditu unaprijed sastavljenoga od banke; - da se o tim odredbama nije s potrošačem pojedinačno pregovaralo, niti je potrošač imao utjecaj na njihov sadržaj; - da je tim odredbama, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, potrošaču nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme sklapanja ugovora; - kako takve ugovorne odredbe uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita na njihovu štetu, što je suprotno temeljnim načelima obveznoga prava – načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje, načelu zabrane zlouporabe prava – pa su one nepoštene, odnosno u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZZP/03 odnosno čl. 102. ZPP te su ugovorne odredbe ništete. Tužitelj posebno ističe, da Zakon o parničnom postupku propisuje postupak u slučaju tužbi radi zaštite kolektivnih interesa i prava, pa je tako odredbom čl. 502.c ZPP-a propisano, da fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama pozvati se na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava, a u kojem je slučaju sud vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se fizička ili pravna osoba na njih pozvati. Stoga se tužitelj poziva na pravno utvrđenje iz navedenih Presuda kojima je utvrđena ništetnost odredbi kojom je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula), a konkretno u ovoj parnici se poziva na pravno utvrđenje iz navedenih Presuda kojima je utvrđena ništetnost odredbi kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula).

Tužitelj također ističe, da su sudovi zaključili kako su banke, pa tako i ovdje tuženik, znale za opisani rizik koji sa sobom nosi švicarski franak kao valuta utočišta, a nisu na adekvatan način unatoč svijesti o tome da potrošači, a ovdje tužitelj to ne znaju i da im je zbog toga odredba kojom su glavicu vezali za švicarski franak nerazumljiva, o tome obavijestile potrošače, na način da svaki potrošač dobije i razumljivo upozorenje, kako bi na temelju toga bio u mogućnosti donijeti informiranu odluku hoće li prihvatiti rizik koji nosi odredba kojom se glavnica veže za valutu švicarski franak ili neće. Nadalje, tužitelj ističe, da su sudovi ocijenili, da u opisanim okolnostima ni jedna od tuženih banaka pa tako i ovdje tuženi nije u odnosu na osobe i interese potrošača, a ovdje tužitelja postupala obzirno, savjesno, moralno ni pošteno,

te da je u trenutku ugovaranja spornih odredbi kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak došlo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pa tako i ovdje tužitelja. Tužitelj sukladno svemu prethodno navedenom ističe, kako je razvidno, da su odredbe predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula ništetne, i da se te odredbe među strankama nisu mogle primijeniti, te da tuženik nije imao pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi, pa je tako sukladno čl. 323. Zakona o obveznim odnosima tuženik dužan vratiti tužitelju sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnim. Tužitelj tako, dakle, ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta i to kao razliku između iznosa kojeg je platio na temelju obračuna promjene valute po srednjem tečaju tuženika i iznosa obračunatog prema početnom tečaju CHF.

Slijedom navedenog, tužitelj navodi, a imajući u vidu, da je Ugovor o kreditu djelomično ništav, i to odredba točka 3. Ugovora o kreditu kojom je propisano, da se kredit ugovara u valuti, a isplaćuje u kunskoj protuvrijednosti u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženog za CHF važećem na dan dospijeca, a to prema otplatnom planu koji je uručen tužitelju po isplati kredita.

Tužitelj smatra da zaključenjem Dodatka ugovora o kreditu (konverzije) nije došlo do potpunog obeštećenja tužitelja kao potrošača.

Osim navedenog, tužitelj smatra da je ništetna i odredba ugovora iz članka 5. kojom se tužitelj obvezuje isplatiti naknadu za obradu kredita u visini od 1,25 %, a što iznosi 541,40 eura.

2. U odgovoru na tužbu (list 32 spisa) tuženik u bitnome ističe da su tužba i tužbeni zahtjev neosnovani te zaključno da je u konkretnom slučaju ugovorna volja stranka ugovaranja upravo promjenjive, a ne fiksne kamatne stope i ugovaranje kredita s valutnom klauzulom, da je valutna klauzula zakonom izričito dopuštena klauzula te da je očito kako je prilikom sklapanja spornog ugovora o kreditu s tužiteljem, tuženik u potpunosti postupio u skladu s pozitivnim propisima kao i načelima hrvatskog pravnog poretka, te nije ni na koji način počinio povrede koje mu tužitelj pokušava imputirati navodima iz tužbe, niti prilikom sklapanja ugovora, a niti kasnije, prilikom mijenjanja tečaja. Tuženik ističe prigovor zastare, te konačno predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška tuženiku.

Tuženik također osporava status tužitelja kao potrošača te navodi da isti nema pravni interes za podizanje ovakve tužbe s obzirom da su stranke zaključile Dodatak ugovora o konverziji 1. ožujka 2016. godine (list 15 spisa) te da je tim ugovorom tužitelj obeštećen u cijelosti. Tuženik je uložio i prigovor radi prijeboja.

3. Među strankama nije sporno, a što proizlazi iz dokumentacije u koju je izvršen uvid i koja je pročitana, da su zaključile i to tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor Ugovor o kreditu, 17. kolovoza 2004. godine u iznosu od 68.000,00 CHF u

protuvrijednosti kuna po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita, koji je kredit odobren radi rješenja stambenog pitanja.

4. Među strankama je sporan osnov i visina tužbenog zahtjeva, jesu li odredbe predmetnog ugovora koje se tiču ugovaranja valutne klauzule u CHF nišetne kao i odredbe o isplati naknade za obradu kredita, odnosno je li u tom slučaju tuženik dužan vratiti tužitelju ono što je stekao temeljem nišetne odredbe o valutnoj klauzuli, sporno je je li u konkretnom slučaju nastupila zastara i tužiteljev status potrošača.

5. Ovaj sud je u konkretnom postupku vezan pravnim stavom izraženim u presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. kojim je taj sud odbio žalbe tuženih banaka te potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. i u bitnome utvrdio da su tužene banke (uključujući i ovdje tuženika) povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima nišetne i nepoštene ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovora o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu.

Prema tome, Visoki Trgovački sud Republike Hrvatske pravomoćno je utvrdio da su sve tužene banke (i ovdje tuženik) koristile nepoštene i nišetne odredbe o valutnoj klauzuli.

Protiv ove odluke, banke su podnijele revizije o kojima je Vrhovni sud Republike Hrvatske odlučio presudom i rješenjem poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019., među ostalim, točkom II., odbio kao neosnovane revizije "prvo-sedmo tuženih protiv drugostupanjske presude u dijelu (toč.1., 2., 3., 4., 5., 6., i 7. izreke) kojim je utvrđeno da su te banke u određeno navedenim razdobljima povrijedile kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i nišetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak...".

U obrazloženju navedene odluke navodi se da je drugostupanjski sud postupajući po ukidnom rješenju ovog suda, a polazeći od činjeničnih utvrđenja iz prvostupanjske presude te sadržajno postupajući na temelju odredbe čl. 373.a ZPP-a, njihovom procjenom utvrdio za ovaj spor odlučne činjenice glede postupanja tuženih banaka vezano za pregovaranje, odnosno sklapanje s klijentima ugovore o kreditu u kojima je glavnica kredita bila vezana uz valutu švicarski franak... i to baš: -da su ugovorne odredbe iz takvih ugovora o kreditu svih tuženih banaka bile nerazumljive za klijente, jer da im nisu na valjan način objašnjene posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi po klijente kao potrošače, -da su tužene banke kao trgovci bile svjesne rizika

po korisnika kredita kao potrošače zbog ugovaranja ovih kredita uz primjenu valutne klauzule u švicarskim francima..., -da su te banke svjesno propustile o tome informirati klijente kao buduće korisnike kredita.

6. Ovakva odluka donijeta u postupku zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača, prema odredbi čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012 i 56/2013) odnosno čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/2014), obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete uzrokovane postupanjem tuženika odnosno radi isplate.

Konačno, i čl. 502.c ZPP-a, određuje da se fizički pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a, st. 1. ovoga zakona (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava), da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

7. U pojedinačnim potrošačkim sporovima, banke su ovlaštene tvrditi i dokazivati da su u postupku sklapanja pojedinačnog ugovora o kreditu ipak na drugi način dale odgovarajuće obavijesti potrošaču o naravi, rizicima i posljedicama osporenih ugovornih odredaba na određivanje njegove novčane obveze i da je potrošač, unatoč punoj obaviještenosti, svejedno pristao na sklapanje takvog ugovora, slijedom čega je u konkretnom slučaju tuženiku omogućeno dokazivanje te okolnosti, kao i utječe li ista na primjenjivost (direktni učinak) pravomoćnih presuda donijetih u kolektivnom sporu i na ocjenu poštenosti (ništetnosti) odredaba konkretnog ugovora.

8. U tom smislu saslušan je tužitelj čiji iskaz sud prihvaća kao neposredno uvjerljiv i iskren, a iz kojeg proizlazi da je 2004. godine uzeo kredit radi rješenja stambenog pitanja, koji je i koristio isključivo u privatne svrhe. Prilikom sklapanja ugovora o kreditu bila mu je bitna visina rate kao i broj rata ugovora. Nije znao što je to valutna klauzula, nitko ju nije spominjao, znao je da je kredit u CHF-u. Nije mogao mijenjati pojedine odredbe ugovora. Zaposlenici banke mu nisu pojašnjavali bilo kakve rizike ugovaranja takvog kredita. Iz iskaza tužitelja je vidljivo da je isti po struci strojarski tehničar te da nije imao svoj obrt ili tvrtku. To upućuje na zaključak da tužitelj nema potrebna znanja da bi mogao razumjeti odredbe promjenjive kamatne stope i valutne klauzule.

Sve se to odnosi i na zaključeni Dodatak ugovora o kreditu (konverzija) jer tužitelj kao potrošač nije dobio potrebna saznanja od banke.

9. U odnosu na osporeno svojstvo potrošača tužitelja, za ovaj sud nema dvojbe o tome da je tužitelj predmetni ugovor zaključio u svojstvu potrošača, koji pojam definira odredba čl. 3., u vrijeme sklapanja ugovora važećeg Zakona o zaštiti potrošača

(NN 96/2003, 46/2007 i 79/2007), a nepobitno je da je tužitelj kao fizička osoba s tuženikom sklopio predmetni ugovor radi rješenja stambenog pitanja, što je bila i ugovorena namjena kredita. Pri tome, za prosudbu svojstva potrošača mjerodavan je kriterij svrhe za koji je fizička osoba sklopila predmetni ugovor o kreditu, dok iz dokumentacije priložene spisu i iskaza tužitelja ne proizlazi da bi svrha rješenja stambenog pitanja bila obavljanje poslovne djelatnosti ili da bi se predmetna nekretnina koristila za obavljanje djelatnosti, a tuženik nije naveo niti jednu činjenicu koja bi dovela u sumnju svojstvo potrošača tužitelja. Osim toga, bitno je uzeti u obzir i okolnosti da je tužitelj, kao korisnik kredita i fizička osoba, u svakom slučaju u slabijem položaju u odnosu na tuženika kao kreditora, pa je upravo na tuženiku teret dokaza da tužitelj eventualno ne bi bio prosječni potrošač, što tuženik tijekom postupka nije uspio dokazati.

10. Zaključno, tuženik nije iznio niti jednu činjenicu koja bi dovodila u pitanje svojstvo tužitelja kao potrošača, a niti je dokazao da bi u spornim odredbama s tužiteljem pojedinačno pregovarao. Ugovor je sastavljen prema standardnom, tipskom obrascu tuženika. Tvrdnje tuženika da je tužitelja informirao na valjan način i objasnio mu posljedice i doseg ugovornih odredbi o promjeni valutne klauzule u CHF, nisu ničim dokazane, a upravo suprotno, utvrđeno je presudom donesenom u postupku kolektivne zaštite interesa i prava potrošača.

11. Valja istaknuti da nedvojbeno nije zakonom zabranjeno ugovarati valutnu klauzulu, međutim ne na način kako je to tuženik u konkretnom slučaju učinio, odnosno bez da je tužitelja informirao o mogućim rizicima.

12. Slijedom navedenog, u predmetnom individualnom sporu ima se primijeniti pravno utvrđenje iz postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. za utvrđenje da su ništetne odredbe ugovora u valutnoj klauzuli vezane uz CHF, a time su ništetne i odredbe ugovora o kreditu zaključenog između stranaka 17.8.2004. u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu CHF, sve temeljem čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012 i 56/2013) odnosno čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/2014), uz daljnju primjenu Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Sl. l. EZ 193 L 95/29) u vezi s čl. 3. i 4., čl. 269., čl. 272. i čl. 323. ZOO-a te čl. 502.a. i c ZPP-a.

13. Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva, proveden je dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Lidiji Jurković koji nalaz i mišljenje sudskog vještaka sud prihvća u cijelosti jer je izrađen u skladu s pravilima struke i temeljem raspoložive dokumentacije.

Iz nalaza i mišljenja kao relevantno proizlazi da ukupna razlika između anuiteta s osnove valutne klauzule za koje je nalazom utvrđen više plaćeni iznos iznosi 5.640,68 eura (list 603 spisa).

14. Vještak je nalaz i mišljenje izradio s danim mu zadatkom, pa kako je prigovor tuženika primarno pravne naravi, ističe se da je sud vezan za utvrđenja iz postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. da su ništetne odredbe o valutnoj klauzuli.

15. Sve gore navedeno odnosi se i na ugovorenu odredbu iz članka 5. Ugovora o kreditu u kojoj je ugovorena obveza tužitelja da isplati naknadu tuženiku za obradu kredita. Naime, ni o ovoj ugovornoj odredbi iz članka 5. Ugovora nije se pregovaralo te tužitelj nije mogao imati utjecaj na sadržaj iste. Stoga je i ova odredba Ugovora o kreditu ništetna.

Nije sporno da je tužitelj isplatio tuženiku na ime naknade za obradu kredita iznos od 541,40 eura.

16. Zbog svega navedenog valjalo je usvojiti tužbeni zahtjev tužitelja pod točkama I., II., III. i IV. izreke ove presude, a kako je to tužitelj precizirao u svom podnesku od 8. kolovoza 2025. godine (list 700 spisa).

17. Zahtjev tužitelja za isplatu s osnove razlike preplate sa razlikom neotplaćene glavnice kredita u iznosu od 2.249,43 eura je odbijen kao neosnovan budući da utvrđivanje ništetnosti Dodatka ugovoru kojim je provedena konverzija nije predmet ovog spora. Iznos glavnice na dan konverzije utvrđen je Dodatkom ugovoru o kreditu koji je tužitelj prihvatio, a u tužbi nije iznio činjenice da bi dodatak ugovora bio ništetan u odnosu na glavicu niti da je konverzija provedena protivno odredbama ZID ZPK/15.

Stoga je valjalo odbiti ovaj dio tužbenog zahtjeva kako je to navedeno u točki V. ove izreke.

18. Svojim konačno određenim tužbenim zahtjevom (list 700 spisa) tužitelj je smanjio ukupni tužbeni zahtjev iz tužbe po svim osnovama za ukupan iznos od 3.278,36 eura.

Tuženik se protivio ovakvom smanjenju tužbenog zahtjeva, odnosno njegovom povlačenju u navedenom iznosu pa je ovaj dio tužbenog zahtjeva tužitelja valjalo odbiti, a kako je to navedeno u točki VI. izreke.

19. U odnosu na prigovor tuženika vezano za tzv. negativne razlike, valja istaknuti da je sud stava da tuženik nema pravo na isplatu iznosa u vidu razlike tečaja za iznos tzv. negativnih razlika, tj. za razdoblje otplate kredita kada je tuženik obračunavao tužitelju i naplaćivao anuitete kredita po tečaju nižem od prodajnog tečaja tuženika za CHF važećem na dan korištenja kredita. Naime, kada je tuženik kao banka, te jača ugovorna strana, nakon sklapanja ugovora anuiteta i kredita obračunavala po tečaju koji je niži od tečaju na dan sklapanja ugovora o kreditu i na dan korištenja kredita, tuženiku ne pripada pravo na bilo kakvu nadoplatu, niti tuženik ima tražbinu prema tužitelju kao potrošaču za ona razdoblja kada je anuitete obračunavao i naplaćivao po tečaju nižem od onog koji je vrijedio u vrijeme sklapanja ugovora, tj. na

dan korištenja kredita. U konkretnom slučaju, tuženik je kao jača ugovorna strana povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditu i koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne obveze na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi zaključivanja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana čime je tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, kako je to konačno i utvrđeno u kolektivnom sporu. Stoga tuženik, kao trgovac, koji je kriv za sklapanje ništavih odredba ugovora, konkretno odredbe o valutnoj klauzuli, nema pravo tužitelja kao potrošača, zahtijevati bilo kakvu naknadu ni iz osnove naknade štete koju je eventualno sam pretrpio zbog djelomične ništavosti ugovora obzirom da takvo pravo, u smislu odredbe čl. 108. ZOO-a, pripada samo onoj ugovornoj strani koja nije odgovorna za sklapanje ništetnog ugovora, a to je tužitelj. Uostalom, tužitelj nije ništa primio niti stekao bez osnove, budući je uplate primio tuženik, pa ne postoji obveza za vraćanjem nečega što nije primio. Pri tome, sud ukazuje na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Rev 549/2023- 4 od 18. prosinca 2023. u kojoj je zauzeto pravno shvaćanje da cit: „U slučaju izostanka prigovora radi prebijanja ili materijalnopravnog prigovora prijeboja ili protutužbenog zahtjeva, u postupcima u kojima tužitelji potražuju isplatu preplaćenih mjesečnih iznosa po osnovi ništetnosti odredbe o CHF valutnoj klauzuli, sud nije ovlašten niti dužan umanjivati tužiteljinu tražbinu s tzv. potplaćenim iznosima, odnosno negativnim tečajnim razlikama koji se odnose na razdoblje kada je tečaj HRK – CHF bio manji od tečaja HRK – CHF na dan isplate kredita.“ Stoga je valjalo prihvatiti zahtjev za isplatu ukupne razlike s osnove valutne klauzule za sve anuitete za koje je kako usklađenim tužbenim zahtjevom, tako i nalazom utvrđen više plaćeni iznos.

Stoga je valjalo odbiti prigovor radi prijeboja koji je odredio tuženik u podnesku od 23. srpnja 2025. godine (list 627 spisa), a koji glasi na iznos od 660,35 eura, kako je to navedeno u točki VII. izreke.

20. U odnosu na isplatu iznosa po osnovi nepoštene ugovorne odredbe vezanu uz valutnu klauzulu, kolektivni je spor pravomoćno završio 14. lipnja 2018., te od tog dana nije protekao zastarni rok za podnošenje tužbe po toj osnovi. Naime, podnošenjem kolektivne tužbe Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača došlo je do prekida zastare. Pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa došlo je do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, zbog čega zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći od početka od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te žalbe, dakle od 14. lipnja 2018. Kako je tužba u ovom predmetu podnesena 9. lipnja 2023., to do tada nije istekao zastarni rok od 5 godina po čl. 225. ZOO-a (tako i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018.), to je tuženikov prigovor zastare neosnovan.

21. Slijedom navedenog, tuženik je sukladno odredbi čl. 323. ZOO-a, dužan vratiti tužitelju što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom, odnosno bez osnove sa zakonskom kamatom od dana stjecanja jer se ima smatrati nepoštenim stjecateljem. Osnovanost visine tužbenog zahtjeva kao i dani kad su učinjene uplate, od kojeg teku zatezne kamate na iznos svakog pojedinog preplaćenog iznosa kako je to navedeno u točki I izreke presude, proizlazi iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka kako je naprijed obrazloženo pa je valjalo na temelju odredbe čl. 323. st.1., čl. 1111. st. 1., čl. 1115. i čl. 29. ZOO-a, te odredbe čl. 328. ZPP-a, odlučiti kao pod točkom I izreke.

U tijeku postupka je utvrđeno da tužitelj konverzijom nije u potpunosti obeštećen te da stoga ima pravni interes za podizanje ovakve tužbe.

22. Tužitelju je dosuđena naknada parničnih troškova sukladno uspjehu u parnici, temeljem odredbi članka 154. Zakona o parničnom postupku, a troškovi se odnose na: sastav tužbe, sastav podnesaka od 14.10.2024. i 8.8.2025. godine, zastupanja na ročištima 8.4.2025., 20.2.2026. i 22.4.2026. godine, sve po 200,00 eura, pristup na ročište za objavu presude 100,00 eura, što sveukupno iznosi 1.300,00 eura.

Tužitelj je imao i troškove financijskog vještačenja u iznosu od 300,00 eura.

Ukupni parnični troškovi tužitelja iznose 1.600,00 eura.

Što se tiče uspjeha u parnici tužitelj je u cijelosti uspio po pitanju utvrđenja ništetnosti odredbi Ugovora o kreditu pa je po tom pitanju uspio u parnici 100 %.

Međutim, što se tiče dijela tužbenog zahtjeva koji se odnosi na isplatu tužitelju je dosuđen ukupan iznos od 6.182,08 eura. S druge strane, tužitelj je odbijen s dijelom tužbenog zahtjeva za isplatu ukupnog iznosa od 5.527,79 eura.

Razlika uspjeha stranaka iznosi 6 % u korist tužitelja.

Stoga je ukupni uspjeh tužitelja u parnici 53 %.

Tužitelju je dosuđena naknada parničnih troškova u omjeru od 53 % sukladno uspjehu u parnici, a što od iznosa od 1.600,00 eura iznosi 848,00 eura.

U Kutini 2. lipnja 2026.

S u d a c

Draženko Stanušić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda u roku od 15 dana od dana dostave ovjerenog prijepisa ove presude. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

O tom obavijest:

1. Odvjetnica Ana Posavčić, Kutina, Kolodvorska 3/I
2. Odvjetnik Toni Smrček, Zagreb, Savska cesta 32

Broj zapisa: **9-30888-df2b3**

Kontrolni broj: **0cbc0-277a6-a2a8e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Kutini** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.